

opusdei.org

Juuri nyt meidän on oltava Libanonissa eniten

Fina on asunut Libanonissa 22 vuotta. Hän työskentelee libanonilaisessa kansalaisjärjestössä, joka on omistautunut naisten aseman edistämiseksi tarjoamalla mm. koulutusta ja perhetukea.

30.10.2024

Fina saapui Libanoniin lähes kaksikymmentä vuotta sitten, pian pyhän Josemarían kanonisoinnin

jälkeen. Seikkailua hän jatkaa edelleen, sillä maan nykytilanteesta huolimatta hän aikoo pysyä siellä niin kauan kuin on tarpeen. Hän rakastaa setripuiden maata ja sen kansaa ja haluaa olla lähellä heitä ja auttaa heitä vaikeina aikoina.

Opus Dei on ollut pysyvästi läsnä Libanonissa vuodesta 1996 lähtien, ja sen tehtävänä on ollut tukea maan kirkkoa, edistää kristittyjen uskon kanssa sopusoinnussa olevaa normaaliolojen elämää ja julistaa evankeliumia.

Fina, taidehistorian tutkinnon suorittanut opettaja, on Opus Dein numeraari. Hän on kotoisin Gironasta, Espanjasta ja on asunut Libanonissa 22 vuotta. Hän itse kertoo, miten hän teki päätöksensä huomattessaan tarpeen: "Tarvittiin henkilö tukemaan työtä, jonka Opus Dei oli aloittanut täällä vähän aikaa sitten, mikä tuntui melkoiselta

seikkailulta, vaikka en tiennyt maasta juuri mitään. Itse asiassa ensimmäinen asia, jonka tein, kun sain tietää, että olin tulossa asumaan Libanoniin, oli tutustua sen maantieteelliseen sijaintiin. Heittäydyin suurella innolla johonkin, joka on todella muuttanut elämäni näköaloja. Pieni ja antelias "kyllä" kutsulle, joka vie sinut suuriin ja samalla tavallisiin asioihin".

Kun hän saapui Libanoniin, hän löysi "ihastuttavan maan, joka on erittäin kaunis ja vastaanottava, vieraanvarainen ja suurisydäminen, ja josta oppii paljon", hän vakuuttaa. "Se on myös aina ollut maa, joka on kärsinyt, myös suuren taistelutahdon ja yritteliäisyyden maa. Fina rakastaa myös luontoa: "Kaikki täällä on ihanaa, vuoret, meri, setripuut, upea valo... heikkouteni ovat auringonlaskut, kuten kaikki minut tuntevat tietävät".

Mikä on mielestäsi kristillisen sanoman ja siten myös Opus Dein merkitys setripuiden maassa?

Aluksi sanoisin, että Libanon on kristinuskon kehto. Siellä on monia asioita, joista voimme oppia. Sanoisin myös erään ystäväni sanoin, että "poikkeuksellinen vetää meitä puoleensa hyvin paljon, mutta olemme kiitollisia siitä, että Opus Dei on tullut näyttämään meille pyhyiden tien ja keinot myös tavallisessa elämässä".

Se on hyvin uskonnollinen maa, jossa on monia pyhimyksiä: Pyhä Maroun, Pyhä Charbel, Pyhä Rafka, Hardini, Pietari Yaoub... Suurin osa heistä on sääntökuntalaisia, vaikka juuri kanonisoitiin joitakuita maallikkoveljiä.

Osallistuin hiljattain, viime elokuussa, liikuttuneena patriarkka Stephanos Douaihyn autuaaksi

julistamiseen täällä Libanonissa,
Bkerkeessä.

Yksi asia, jota ihmiset odottavat, on oppi, joka auttaa heitä luomaan tämän yhtenäisyyden elämässä, niin välttämättömän kristillisen elämän johdonmukaisuuden todistamiseksi. Toisaalta rinnakkaiselo islamilaisen maailman kanssa on myös arvostettava elementti, kuten Pyhä Johannes Paavali II sanoi meille: "Libanon on enemmän kuin maa, se on sanoma".

Työskentelet kansalaisjärjestössä, voisitko kertoa meille hieman työstäsi?

Se pieni hiekanjyvä, jonka jokainen antaa, on hyvin tärkeää. Et voi ratkaista suuria alueellisia sotaisia ongelmia. Ehkä se, mitä teet, on näkymätöntä, eikä se nouse tiedotusvälineiden uutisiin, mutta jos se todella koskettaa sydäntä ja olet siellä jokaisen ihmisen luona sillä

tavalla, jota hän sillä hetkellä tarvitsee, se on hyvin tärkeää.

Tapaamme ihmisiä, jotka ovat yksin, sairaita, joilla on vaikeita perhetilanteita, lasten sairauksia, synnyttämässä olevia äitejä... Kuuntelemme, olemme läsnä, kun se on tarpeen, ojennamme auttavaa kättä... Lyhyesti sanottuna, ei enempää eikä vähempää kuin kristillisen hengen syvällinen osoittaminen.

Jumalan kiitos, on olemassa monia avustusjärjestöjä, jotka ovat varustettuja ja ammatillisesti valmistautuneita antamaan apua näinä hetkinä, ja ne tekevät loistavaa työtä. Aina voi ojentaa kätensä, mutta kuten sanoin, on välttämätöntä kurottautua jokaisen ihmisen puoleen. Tämä on suuri, arvokas ja hyvin tärkeä työ... solidaarisuus!

Itse työskentelen libanonilaisessa kansalaisjärjestössä, joka on omistautunut naisten aseman kehittämiseksi ja edistämiseksi tarjoamalla koulutusta eri tasoilla, toimintaa nuorille, nuorille äideille, perhetukea jne. Toiminnan on oltava hyvin luovaa, koska maassamme olosuhteet muuttuvat usein, ja on yritettävä mukautua siihen, mitä ihmiset todella tarvitsevat ja tarvitsevat kullakin hetkellä. Muistan esimerkiksi 4. elokuuta 2020, kun satamassa tapahtui räjähdys, ja kahdessa minuutissa kahdesta kristillisestä kaupunginosasta oli jäljellä vain pölyä. Myös minun talossani kaikki ikkunat räjähtivät, ja elimme useita kuukausia ilman lasia ja lasipölyn kanssa, jonka puhdistaminen vei aikaa. Tuolloin järjestimme SOFRAn, avustuskeittiön, auttaaksemme eniten kärsineitä ihmisiä. Muina aikoina, maan vuonna 2019 vallanneen suuren talouskriisin

aikana, järjestimme kriisiaikana luovan keittiön auttaaksemme nuoria, työssäkäyviä äitejä oppimaan, miten valmistaa hyvä ateria lähes tyhjästä.

Yritämme siis vapaa-ajan aktiviteettien avulla tukea perheitä, nuoria äitejä, jotta he voisivat tarjota lapsilleen täydennystä heidän koulutukseensa ja koulussa saamaansa inhimilliseen ja hengelliseen kasvatukseen.

Miten selviydytte nykyisestä sodasta idässä ja aiotko jäädä maahan?

Mielestäni vuoden 2006 sota oli erilainen, koin sen eri tavalla; nyt näen sodan psykologisesti painavampana. Tapahtumahetkellä tiedät, mihin pommi on pudonnut, mitä on tapahtunut, kaikki ovat liimautuneet matkapuhelimiinsa ja verkkoihinsa, ja elät suuremman

stressin kanssa. Taivaan yllä lentävät lennokit...

Nykyisessä sodassa hyökättiin aluksi shiiojen kaupunginosiin. Nyt nämä kaupunginosat on jouduttu evakuoimaan ja ihmiset lähtevät pakolaisina kohti pohjoista. He ovat menettämässä hieman turvallisuutensa symboleja. Minusta näyttää siltä, että juuri nyt on tarpeellisinta olla täällä. Kaikki yrittävät elää normaalia elämää niin paljon kuin mahdollista.

Mitä ne meistä, jotka eivät ole tässä lanteessa, voivat tehdä? Mikä auttaa sinua elämään näiden konfliktien ja epävarmuudenpäivien läpi rauhallisemmin ja yliluonnollisemmalla näkymällä?

Mitä voi tehdä? Rukoilla. Meillä on koko Opus Dein tuki, jonka tunnemme ja rukous on voimakkain ase. Pyhän Josemarían mietiskelyistä

on minusta paljon apua: hänhän oli itse samankaltaisessa tilanteessa, vaikkakin paljon vakavammassa kuin meidän tilanteemme. Missä tahansa tilanteessa oletkin, sinulla on aina hänen esimerkkinsä, ja hän on majakka kaikessa, suuri apu. Kokonaisvaltainen elämänohjelma, jonka avulla voi elää jokaisessa konkreettisesti tilanteessa ja joka täyttää sinut rauhalla, tyyneydellä ja toivolla. Kuten hän itse sanoi, "kaikki on parhaaksi", vaikka joskus sitä on vaikea ymmärtää.

Joka päivä rukoilemme työssä ihanan rukouksen, jossa on psalmi. Se saa sinut tuntemaan hyvin voimakkaasti pyhien yhteyden: "Herra on minun valoni ja pelastukseni, mitä pelätä".

Muutama päivä sitten Opus Dein prelaatti kirjoitti meille hyvin kauniin kirjeen, jossa hän muistutti meitä siitä, mitä pyhä Josemaría

sanoi: “... jumalallisinta elämässämme Jumalan lapsina on antaa anteeksi, ja Herramme haluaa käyttää meitä ”hukuttaakseen pahan runsaalla hyvällä”. Tällä hetkellä pyhän Josemarían sanat hänen saarnassansa *Intohimoisesti rakastamalla maailmaa* ovat hyvin eläviä. Siinä hän sanoi, että ”joko osaamme löytää Herramme tavallisesta elämästämme tai emme koskaan löydä häntä”, vaikka nyt tavallinen tapahtuma olisikin jotain poikkeuksellista.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/fi-fi/article/juuri-nyt-meidan-on-oltava-libanonissa-eniten/> (14.3.2026)